

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

DUMINICA A ȘASEA DIN POSTUL MARE INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII Ioan 12,1-18

Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului.

Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este

acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus.

A doua zi, mulțime multă, care

venise la sărbătoare, au auzit că Iisus vine în Ierusalim. Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, găsim un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: "Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, șezând pe mînzul asinei".

Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui. Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că au auzit că El a făcut minunea aceasta.

MEDITAȚII EVANGHELICE

Suntem în Duminica a șasea din Postul Paștilor, numită Duminică Florilor - iar în veacurile trecute "a Florilor" sau a "Stâl-părilor", care ne reamintește de intrarea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim, înainte de Patimile Sale. Cu puțin timp înainte de această intrare solemnă în orașul sfânt al evreilor, Mântuitorul a vestit ucenicilor - pentru a treia oară - patimile, moartea și învierea (cf. Matei 20, 17-19; Marcu 10, 32-34 și Luca 18, 31-32). Tot cu câteva zile înainte, îl înviase pe prietenul Său Lazăr din Betania, cel ce era mort de patru zile (cf. Ioan 11, 1-44).

În ajunul intrării în Ierusalim, deci în ziua de sâmbătă, 8 Nissan, după calendarul iudaic, din anul 30 al erei creștine, Mântuitorul cu ucenicii revin în satul Betania, unde au fost primiți cu entuziasm de locuitori și li s-a pregătit o cină - o cină a recunoștinței - în casa unui oarecare Simon Leprosul. Erau de față atât Lazăr cel înviat, cât și surorile sale Marta, care slujea la masă și Maria, care, luând "un alabastru cu mir de mare preț", i-a turnat pe capul și picioarele lui Iisus, fapt care a provocat murmure din partea unor participanți, și mai cu seamă din partea lui Iuda, viitorul trădător, socotind că mirul s-ar fi putut vinde cu un preț bun, iar banii puteau fi împărțiți săracilor (Ioan 12, 3-8; Matei 26, 7-13 și Marcu 14, 3-9). Mântuitorul le-a replicat acelor, prevestindu-și din nou moartea: "pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat, căci pe săraci îi aveți pururea cu

voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea" (Ioan 12, 7-8; Matei 26, 12), știind că nu peste multe zile Maria se va număra printre mironosițele care se vor îndrepta spre mormântul Său, ca să-I ungă trupul cu mireseme. În aceeași zi, mulți dintre iudeii veniți la Ierusalim în vederea serbării Paștilor care se apropiau, au venit în Betania ca să-L vadă pe Iisus, dar și pe Lazăr, ca să se convingă personal de realitatea învierii acestuia. Unii din acești iudei au crezut atunci în Iisus (Ioan 12, 10), fapt care i-a făcut pe mai mari iudeilor - arhierii, farisei sau alți membrii ai Sinedriului în frunte cu Caiafa - să hotărascăuciderea lui Iisus, dar și a lui Lazăr (Ioan, 11, 47-53 și 12-10).

În ziua următoare, duminică 9 Nissan (2 aprilie), are loc intrarea solemnă sau triumfală a lui Iisus în Ierusalim.

Intrarea triumfală a lui Iisus-împăratul păcii în Ierusalim s-a desfășurat cu un ritual puțin diferit, ea fiind descrisă de toți Evan-gheleştii (Matei 21, 11-12; Marcu 11, 1-11; Luca 19, 29-38 și Ioan 12, 12-18). Din relatările lor, aflăm că Mântuitorul cu ucenicii au plecat din Betania în satul Betfaghe, în apropiere de Muntele Măslinilor din Ierusalim, de unde a trimis doi ucenici într-un sat ca să-I aducă o asină cu mânzul ei. Îndeplinindu-i porunca, după ce și-au pus veșmintele pe mânzul asinei, Iisus S-a așezat pe ele și astfel și-a făcut intrarea în Ierusalim. Acestea s-au făcut ca să se împlinescă cele scrise de proorocul Zaharia: "Spuneți fiicei Sionului: Iată, împăratul tău vine la tine blând și

șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug" (Zah. 9, 9; Matei 21, 5).

Ca și marii comandanți de oști sau cărmuitori de popoare, Iisus era întâmpinat de o mare mulțime de oameni care își așterneau hainele în cale, ori ținând în mână ramuri de finic -pom care crește în Țara Sfântă - sau "ramuri tăiate din copaci" și strigând: "Osana! Binecuvântat este Cel Ce vine în numele Domnului! Binecuvântată este împărăția care vine, a părintelui nostru David! Osana întru cel de sus" (Marcu 11, 9-10), cuvinte luate din Psalmul 117, 26, "Osana" având sensul de "Mântuiește". A fost una din rarele manifestări de recunoștință din partea celor care s-au bucurat de binefacerile Domnului, izvorâte din iubirea Sa față de oameni.

Iisus intra în Ierusalim, cetatea regelui David, ca un împărat al păcii, iar mulțimile care L-au întâmpinat - printre care se vor fi aflat și unii din cei vindecați de El - îl aclamă ca pe Mesia, Fiul lui David și împăratul lui Israel. Trebuie să facem aici mențiunea că era pentru prima oară când Iisus acceptă să fie aclamat ca Mesia, Fiul Lui David. Și cu toate acestea, El nu intră ca un cărmuitor politic oarecare, ci blând și așezat pe un mânz de asină, precum și cu o umbră de tristețe în suflet, prilejuită de apropiatele Sale patimi, pe care le și prevestise Apostolilor.

Sfântul Evanghelist Matei vine și cu o precizare, scriind: "Și intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat zicând: Cine este acesta? Iar mulțimile ziceau: Acesta este Iisus,

proorocul din Nazaretul Galileii" (Matei 21, 10-11), o nouă dovadă că tot mai mulți vedeau în El pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu. Doar fariseii și bătrânii poporului, dușmanii neîmpăcați ai Mântuitorului, n-au voit să fie părtași la această sărbătoare, la acest triumf al Său. Sfântul Evan-ghelist Luca relatează că unii dintre ei l-au spus: "Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!", la care El le-a dat replica: "Dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga" (Luca 19, 39-40).

Iubiți credincioși,

Sărbătoarea de azi este considerată ca un preludiv al Patimilor, dar și ca o poartă spre înviere. După intrarea în Ierusalim și până la înviere, se vor petrece fapte deosebite, care culminează cu moartea și mai cu seamă cu învierea Domnului, punctul central al operei Sale mântuitoare. Biserica rememorează toate aceste fapte prin slujbe speciale, mai cu seamă în seara zilelor de joi și vineri, zile care ne aduc aminte de vinderea, arestarea, judecarea și condamnarea la moarte a lui Iisus, apoi de executarea sentinței, prin răstignire sau crucificare. Ca buni fii ai Bisericii, ca îndeplinitorii ai învățăturii Sale, trebuie să ne întrebăm, în această zi, cum trebuie să-L primim și noi pe Hristos Domnul în sufletele noastre, cum putem să întâmpinăm învierea Lui? În primul rând, prin participarea la Liturghia din această zi, potrivit tradiției românești, cu suflete curate și cu ramuri de salcie în mâini, semn al recunoștinței noastre pentru tot ce a făcut El pentru noi. În al doilea rând, pentru că intrăm în săptămâna care ne aduce aminte de patimile și moartea Sa,

trebuie ca această săp-tămână să o petrecem în reculegere, în post și rugăciune, în măr-turisirea păcatelor în fața preotului duhovnic, urmată de primirea Trupului și Sângelui Său în Sfânta împărtașanie. Să-L întâmpinăm așternându-I în cale florile recunoștinței noastre față de El, dar și față de semenii noștri, dacă le suntem îndatorați cu ceva, cu această frumoasă și azi atât de rară virtute. Numai așa vom fi vrednici să luăm parte la drama de pe Golgota și apoi la slăvită înviere. Să ne aducem aminte mereu de cuvintele pe care le-a rostit El însuși la scurt timp după intrarea Sa triumfală în Ierusalim: "Cât aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii" (Ioan 12, 36).

Strămoșii noștri s-au comportat într-adevăr ca fii ai luminii și au cinstit întotdeauna Sfânta sărbătoare a Floriilor. Numele străvechi al sărbătorii de azi, - a "Florilor", a intrat în onomastica românească, sub forma Florin, Florica, Florina sau Floarea. Unele biserici parohiale sau mănăstirești au ca hram sau ca ocrotitor tocmai praznicul de azi, al Intrării Domnului în Ierusalim. Ierarhi de seamă din trecutul Bisericii noastre au ținut cuvinte de învățătură în fața păstoritorilor lor, cu prilejul acestui măreț praznic, din care unele au ajuns până la noi. Pentru frumusețea graiului străbun, dar și pentru adevărurile de credință pe care le înfățișau ascultătorilor lui, cu veacuri în urmă, socotim că e lucru bun și folositor să vă înfățișez două scurte fragmente din cuvântările acelor mari ierarhi. Iată de pildă, ce spunea marele mitropolit Sf. Varlaam al Moldovei în

Cazania sa din anul 1643: "Pentru tine creștine, s-a smerit împăratul cerului și au luat chip de șerb (rob). Și astăzi pentru tine a venit în Ierusalim spre munci și spre moarte rea și grozavă, ca să te izbăvească de moartea de veci. Venit-a să-și verse sângele, ca pe tine să te răscumpere din robia iadului și a muncilor. Venit-a cu blândețe, ca să te apropie cu îndrăznire către Dânsul. Venit-a sărac, ca să te îmbogățească cu împărăția Sa cea dumnezeiască. Venit-a sărac și smerit, ca pe tine să te înalțe întru mărirea cerului. Cine nu se va mira acum de blândețele și de smerenia lui cea mare și fără de măsură"? Iar un alt mare mitropolit, Antim Ivireanul al Țării Românești, pe la începutul veacului al XVII-lea, scria în Didahiile sale: "O, cât sunt de minunate seninele bucuriei, ce (se) arată astăzi Ierusalimului, la intrarea Domnului Hristos! Ca pre un biruatoriu îl primește. Toată cetatea iasă întru întâmpinarea Lui. Norodul (poporul) și mulțimea toată rânduiala, i se închină cu cucerie și toată vârsta îl cinstește cu laude. Unii aștern hainele lor pe pământ ca să treacă și alții cu frunzele copacilor îi împodobesc calea. Alții merg înainte ca stâlperi și alții îi urmau cu ramuri. Alții îl slăvesc ca pre un fiu al lui David".

Să zicem și noi, în acest ceas de bucurie, premergător Patimilor Sale: "Cu stâlperi întâmpinându-L, cu credință neschimbată pururea laudându-L, ca pe un făcător de bine, să-i cântăm: Osana Celui din-tru înălțime, bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului". Amin

DUMINICA A CINCEA DIN POST A SFINTEI MARIA EGIPTEANCA

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII

(Marcu 10, 33-45)

“Că iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî dar după trei zile va învia.

Și au venit la El Iacov și Ioan fiii lui Zevedeu zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei i-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și unul de-a stânga Ta, întru slava Ta.

Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care-l beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care mă botez Eu? Iar ei i-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza. Dar a șede de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.

Și auzind cei zece au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-I la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi să fie slujitor al vostru, și care va vrea să fie întâi între voi să fie tuturor slugă.

Că și Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.”

Pr. IOAN CÂRCIULEANU MEDITAȚII EVANGHELICE

Apropiindu-se vremea răstignirii, Iisus a căutat să pregătească pe apostolii Săi spre a înțelege marea taină a operei ce avea să se săvârșească pentru omenire prin moartea și învierea Sa.

„Iată ne suim în Ierusalim –spune El

apostolilor – și Fiul Omului va fi dat arhierilor și cărturarilor și-L vor osândi pe El la moarte, și-L vor da păgânilor, care-L vor batjocori, îl vor bate, îl vor scuipa și-L vor omorî dar a treia zi va învia:”

La aceste cuvinte ale Domnului doi dintre apostoli - Iacob și Ioan – în loc să cerceteze adâncul tainei, ei vin cu rugămintea de a le rezerva locurile cele mai de frunte în viitoarea așezare. Și atunci Mântuitorul, privind pe ce doi ucenici, le adresează următoarele cuvinte: ”Nu știți ce cereți!” Apoi îi întreabă: „Puteți să beți paharul pe care îl voi bea Eu și să vă botezați cu botezul cu care Eu mă botez?” Ei au răspuns :”Putem”. Iisus le răspunde: „Paharul sau patimile Mele le veți împărtăși și voi cândva, dar a sta de-a dreapta și de-a stânga Mea în împărăția Mea nu este al Meu a da decât celor ce s-au rânduit de Tatăl Meu” (Matei,20,23)

Cu alte cuvinte, în împărăția Sa nu se caută ranguri lumești, ci după merit pentru cei care își vor împodobi viața cu faptele sfințeniei, ale iubirii și ale milosteniei. Acestea sunt veșnice și neschimbate.

Apoi, Iisus cheamă din nou pe ucenicii Săi, pe acești fii ai lutului din care nu ieșise „pământescul” și le înfățișează ce înseamnă a fi „mai mare”. A domni, a stăpâni? Nu! A fi mai mare înseamnă a sluji. Iată noua orânduire dreaptă în care trebuie să fie și în care trebuie să lucreze lumea.

Și Iisus ne spune: „Cine dintre voi vrea să fie mai mare, să fie slujitor al vostru. Și care va dori să fie întâi între voi să fie slugă tuturor. Pentru că și Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.”

Aceasta este porunca pentru viața creștinilor din toate timpurile.

UN MODEL DE INTERPRETARE LEXICALĂ

Laura Carmen Cuțitaru

Fără îndoială că, dacă reflectăm un pic asupra celor câteva mii de limbi care se vorbesc astăzi pe Pământ, una din trăsăturile cele mai evidente pentru orice om este arbitrarul formei cuvintelor. Altfel spus, faptul că la același lucru, de exemplu casă, oamenii spun în câteva mii de feluri, potrivit limbii pe care o vorbesc.

Lucrurile nu au stat așa dintotdeauna. Cartea Facerii ne învață că, la început, se vorbea o singură limba, cea adamică. Dumnezeu a poruncit pământului să scoată viețuitoarele de tot felul, apoi lui Adam să le dea nume. O primă întrebare ar fi ce exprimau acele nume, știut fiind că, în vechile tradiții, numele își conținea propria esență, el definindu-l pe purtător. O a doua întrebare ar fi ce înseamnă să fii om, avînd în vedere faptul că, după ce Dumnezeu însuși îl face pe acesta, îl numește Adam, care, ne informează Biblia, „în ebraică se tîlcuiește om”.

Lingvistica istorică confirmă datele biblice referitoare la limba originară. S-a stabilit, pe baza similarităților gramaticale și fonetice, că limbile care se vorbesc în Europa, Orientul Apropiat și nordul Indiei de azi formează o familie cu un punct comun de pornire, o limbă care a fost numită Proto-Indo-Europeana. Acest principiu (care, s-a

descoperit, funcționează și în cazul multitudinii de limbi vorbite de triburile băștinașe nord-americane) ne arată că, aplicat tuturor celor circa 30 de familii de limbi existente, el ar conduce la sursa originară, limba adamică.

Privind la felul cum, invențind de-a lungul timpului cuvinte noi pentru realități noi, omul încearcă să dea nume care să reflecte cumva destinația obiectului, putem deduce că Adam, cînd a numit lucrurile, a surprins destinația fiecăruia. Putem înțelege mai bine aceasta uitîndu-ne la cuvîntul englezesc squirrel („veveriță”), care vine de la un cuvînt din vechea greacă, skiouros, ce însemna cea care stă la umbra cozii. Fără îndoială că exista o strînsă legătură între nume și lucru, numele surprinzînd, probabil, firea sau legea celui lucru.

Doar omul rămîne un mister: ce trebuie să facă omul, conform numelui lui? Care e legea lui? Răspunsul e, cred unul singur: Dumnezeu nu îl leagă pe Adam într-un nume de felul celor date celorlalte viețuitoare deoarece omul e singurul care se va defini singur după ceea ce va face. Este expresia libertății de alegere care i s-a dat lui Adam, singura ființă care nu se definește prin „a fi” ci prin „a face”. Omul, în final, este ceea ce alege să facă.

MEDITAȚII DESPRE NECAZURI ȘI CUM LE ÎNFRUNTĂM

Lorena Siriteanu Claudia Talpiș

I

Fiecare din noi ne confruntăm de-a lungul vieții noastre cu necazuri, mai greu sau mai ușor de suportat (saracie, boala, moartea cuiva drag, neînțelegeri în familie, desconsiderarea din partea celorlalți, neîmplinirea în viață). Dar pe lângă faptul că necazurile ne fac să căutăm un ajutor pentru a le depăși, ele sunt și un bun prilej pentru a ne face un examen de conștiință și pentru a ne pune niște întrebări. Ce sunt necazurile? Pentru ce suntem încercați? De ce acum, de ce așa? Ce soluție există pentru ca să depășim acest moment dificil din viața noastră? Orice ispita este un bun motiv de a ne cântări viața și de a constata starea în care ne aflăm.

Suntem tentați de multe ori să aruncăm vina pe Dumnezeu și eventual să îl acuzăm că ar fi nedrept. De ce Dumnezeu îngăduie să fim atâta de încercați? Fără a ne da seama de riscul pe care îl avem de a semăna cu fariseul din pilda Mantuitorului, ne întrebăm îndreptățindu-ne pe noi înșine: "oare n-am făcut eu milostenie? oare nu merg eu duminică de duminică la Biserică? ce am făcut ca să merit o asemenea ispita?" Sau chiar spunem: "de ce sunt eu atâta de încercați și cel de lângă mine, cu totul insensibil la chemarea Bisericii, trăiește mult mai bine și în tot felul de desfătări și comodități?"

Pe cât de des ne grabim cu astfel de judecăți, pe atât de des uităm că de fapt nu suntem chiar atâta de buni pe cât credeam și că doar ne-am făcut o imagine foarte bună despre noi, pe care așteptăm ca Dumnezeu să ne-o confirme prin bunătățile pe care ni le oferă în această viață. Necazurile vin tocmai ca să ne trezească și să ne forțeze să ne privim

mai atent pentru a găsi fisurile din raționalul nostru.

De fapt cei care au copii pot înțelege mai bine dragostea părintească a lui Dumnezeu. Ce face un părinte? Vede că pruncul vrea să facă ceva care i-ar dauna și atunci îl ia cu vorba bună, îi spune mai întâi "nu fă așa, că altfel îți va fi rău" (acesta ar fi nivelul poruncilor pe care Dumnezeu ni le dă, sau mai bine zis al recomandărilor pe care ni le face, pentru că nu cumva cuvântul "porunca" să lase să se înțeleagă faptul că Dumnezeu ne limitează libertatea), apoi dacă vede cum copilul nu vrea să asculte, îl lovește ușor peste mâini sau de după umeri, că poate poate înțelege că nu e bine.

Dacă nici așa nu e suficient de convingător, intervine tot mai prompt, până copilul, forțat de ingradiri sau de neplăcerea de a fi dojenit, își da seama că a greșit. În tot acest timp dragostea părintească nu este alungată, ci pur și simplu ia o altă formă, încearcă noi moduri de a se manifesta, și totul doar pentru a face bine copilului, chiar dacă el nu percepe că pe o binefacere ceea ce i se întâmplă.

Tot la fel Dumnezeu ne poartă de grijă când ne trimite necazuri și suferințe, și vrea să prin ele să ne învețe să nu ne afundăm și mai mult în greșeli. Dacă nu suntem sensibili la "vorba bună" pe care ne-o trimite Dumnezeu și la felul cum El ne face atenți asupra faptului că greșim, fără necazuri nu ne putem smeri și îndrepta. Putem fi ferm convinși că, fără îngăduința Lui Dumnezeu, nici un necaz nu ni se poate întâmpla.

va urma

CALENDAR

- 13 L Sf. Sfințit Mc. Artemon (Denia)
 14 M Sf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida; † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului (Denia)
 15 M Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent (Sf. și Marea Miercuri; Denia)
 16 J Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia (Sf. și Marea Joi - Pomenirea morților; Denia celor 12 Evanghelii)
 17 V Sf. Mc. Simeon, Ep. Persiei; Sf. Acachie, Ep. Melitinei (Sf. și Marea Vineri - Scoaterea Sf. Aer; Denia Prohodului Domnului)
 18 S Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Cosma, Ep. Calcedonului
 19 D Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie (Vecernia Învierii)
 †) Duminica Sf. Învieri (Sf. Paști); Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17

PROGRAMUL PASTORAL -LITURGIC

13 - 19 aprilie 2009

LUNI	Ora 8 -10 Spovedanie Ora 18 Denie
MARȚI	Ora 8 -10 Spovedanie Ora 18 Denie
MIERCURI	Ora 7,30 Sf. Liturghie a Darurilor Mai Înainte Sfințite Ora 18 Denia
JOI	Ora 7,30 Sf. Liturghie Ora 17 Boteze Ora 18 Citirea celor 12 Evanghelii
VINERI	Ora 8 Ceasurile Ora 10 Scoaterea Sf. Aer Ora 18 Denie -Prohodul Domnului
SÂMBĂȚĂ	Program de curățenie și pregătire pentru Înviere Ora 10.30 Masa dragostei pentru cei sărăci Ora 23 Acatistul
DUMINICĂ	Ora 0 Slujba Sfitei Învieri- Utrenia și Sf.Liturghie Ora 13 Vecernia- Citirea Sf. Evanghelii în mai multe limbi

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :
 Emil Stoleriu, Claudia Talpiș, Cătălin Asandei, Oana Terinte, Mihai Hrib,

Așteptăm să ne trimiteti materiale spre publicare pe adresa:
 revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
 adresa : <http://admd.info>